

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. október 7-én.

Kezdő ének: 62. zsoltár 1. verse

Főének: 492. dicséret mind a 7 verse

Ének prédikáció előtt: 62. zsoltár 4. verse

Textus: Lukács evangéliuma 22. rész 24-30. verse

„Versengés is támadt közöttük, hogy melyikük a legnagyobb. Ő így felelt nekik: A királyok uralkodnak népeken, és akik hatalmuk alá hajtják őket, jótevőknek hívatják magukat. Ti azonban ne így cselekedjete, hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál. Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál. Ti vagytok azok, akik megmaradtatok velem kísértéseimben, és én örökségül adom nektek az országot, ahogyan az én Atyám is nekem adta azt; hogy egyetek és igyatok az én asztalomnál az én országomban, és trónszékekbe ülve ítéljétek Izráel tizenkét törzsét.”

Kedves Testvéreim!

A versengés azt gondolom, hogy az ember egyik legerősebb belső vágya. Már az óvodások azt keresik, hogy miben jobbak, többek a másiknál. Az én autóm nagyobb, mint a tied. Nekem sokkal szebb a hajam, mint a tied. Az én ruhámnak szebb a színe, mint a te ruhádé. Az én apukám erősebb, mint a tied. Ezt a versengési vágyat azonban nem vetkőzzük le. Sportban is elsők akarunk lenni, a társasjátékban mi akarunk győzni. Nem véletlen, hogy a televízió adásokban is annyi típusú vetélkedő van. Az emberek, ha nem saját maguk versenyeznek, akkor a kedvenceik versenyét nézik. Tehetségkutató műsorokban, konyhai vetélkedőkben, tudást próbára tévő játékokban, vagy éppen szerencsejátékokban. Az sem véletlen, hogy sporteseményekre még mindig szívesen mennek ki az emberek, mert szeretik átélni a győzelmet. Nem csoda, hogy ez a versengési láz elragadta a tanítványokat is. Feltették maguk között a kérdést, hogy melyikük a legnagyobb?

Az evangélium szép csendben hallgat azokról az érvekről, amiket a tanítványok itt felsoroltak. Péter mondhatta, hogy ő volt az egyik legelső tanítvány, ráadásul csodás elhívás története volt a halfogással. Jézus magával viszi mindenhova, biztosan ő a legelső. János jöhetett azzal, hogy ő is ott volt annál a halfogásnál, ráadásul ő az, akit Jézus a legjobban szeret. Jakab is beléphetett a sorba, hogy a kiválasztott három tagja, akinek Jézus testvérével együtt a mennydörgés fia nevet adta, de biztosan ő a legelső, mert sokkal keményebb, mint a testvére János. András megemlíthette, hogy ő vezette Pétert Jézushoz. Ha ő nincsen, akkor Péter soha nem ismeri meg a Mestert. Ő a legnagyobb. Röpködtek az érvek, az ellenérvek. Júdás mondhatta, hogy nálam van a pénztár, bennem bízok meg a mester a legjobban. Máté megemlíthette, hogy ő hozta a legnagyobb áldozatot, mert az adóbehajtó cégét hagyta el Jézusért. Talán még az a mondat is elhangzott néhányszor, hogy „á, ez semmi”. A tanítványok versengenek.

Mennyire szívesen gondoljuk azt, hogy ez távol áll tőlünk. Pedig nagyon keményen megkísérte az életünket. Biztosan én vagyok a legnagyobb, hiszen én teológiát tanultam, meg kemény szorgalommal szolgálom Krisztusnak, meg hát az a helyzet, hogy a gyülekezet vezető lelkésze vagyok, biztosan én vagyok a legnagyobb. Sorolhatjuk, hogy kinek milyen a tisztsége, hogy ki milyen régóta presbiter, hogy ki hány éve jár ide az imaházba, vagy a templomba. Lehetnek érveink abban is, hogy mennyi pénzt adtunk már a gyülekezetnek, hogy milyen szépen énekelünk, hogy mennyire buzgók vagyunk az imádságban. A lelkünk mélyén versengünk. Jézusnak pedig nem tetszik ez az egész.

Az első kérdés, amit közvetett módon feltesz, hogy olyanok akartok lenni, mint a királyok? Ma talán azt a kérdést tenné fel, hogy olyanok akartok lenni, mint a politikusok? A királyok elnyomták és kihasználták a népet, úgy, ahogyan Sámuelen keresztül Isten megüzente a népnek. Ma pedig azt látjuk, hogy egy kis szavazatért mindenre képesek a politikusok. Képesek hazudni, az igazságnak csak egy szeletét hangsúlyozni. Képesek arra, hogy a politikai korrektség oltárán mindent feláldozzanak. Képesek arra, hogy a saját jövőbeli kényelmükért tönkretegyék a teremtett világot, az épített környezetet, a társadalmat, vagy éppen a gazdaságot. Hát így akartok versengeni?

Jézus kijelentése teljesen világos: „Ti azonban ne így cselekedjete”. Akkor sem, hogyha a ma Magyarországon élő csaknem 10 millió emberből 9.900.000 így cselekszik. Akkor sem, hogyha a világ népességének több mint 7 milliárd emberéből 99% nem így él. Jézus egyértelműen azt kéri, hogy ne a körülöttünk lévő világot utánozzuk.

Ez pedig rendkívül nehéz. Hiszen, amikor azon gondolkodunk, hogy az egyház életébe miként lehet átültetni a világ életében jól működő megoldásokat, akkor lehet, hogy mi is ebbe a versengés hibába esünk. Amikor az a célunk, hogy az emberek jól érezzék magukat a gyülekezetben, anélkül azonban, hogy Krisztusról beszéljünk

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. október 7-én.

nekik, akkor megint csak utánozunk valamit, ami körülvesz minket. Az emberek ugyanis oda mennek, ahol egy kicsit körülrajongják őket.

Vegyük nagyon komolyan Jézus szavait. „Ti azonban ne így cselekedjetek”. Amikor jó hangulatú gyülekezetet akarunk, akkor ne magunk köré gyűjtsük az embereket, ne azt akarjuk, hogy minket dicsérjenek, hanem törekedjünk arra, hogy a gyülekezetben azért legyen jó hangulat, mert Krisztus itt van. Jézus maga mondta, hogy a Fiú valósággal megszabadít minket. Ő mondta azt, hogy aki benne hisz, annak örök élete van. Az a gyülekezet, amelyik Jézus köré gyülekezik, az nem a világot utánozza, hanem a Megváltó erejével sugározza a békességet, a terhektől való megszabadulást és a reménységet. Gondoljuk csak végig, hogyha mi nem úgy cselekszünk, mint a világ, akkor veszítünk bármit is? Egyáltalán nem. Krisztussal minden átélhető, amire az emberek vágnak.

Miért mondja Jézus leginkább azt, hogy „Ti azonban ne így cselekedjetek”? Azért, mert Jézus nem egy a sok közül, hanem az egyetlen. Nem azt akarja, hogy a felsorolásban, amikor mondjuk, a vasárnapi programokon gondolkozunk, akkor a kirándulás, a vásárlás, a sportolás, a televíziózás mellett kerüljön megemlítésre az istentisztelet is. Nem azt akarja, hogy Buddha, Mohamed, Krisna, vagy éppen Mózes nevével emlegessék egy sorban, hogy ezek is vallásalapítók voltak. Jézus nem azt akarja, hogy a Mormon könyve, meg a Korán mellett emlegessék a Bibliát is, mint egyet a szent könyvek közül. Jézus azt mondja, hogy Ti másként tegyetek. Számotokra legyen egyetlen, megismételhetetlen az, amit én adok Nektek.

Aki pedig Krisztust egyetlennek tartja, az legnagyobbként legyen olyan, mint a legkisebb. A Krisztusi vezetéselmélet egészen más, mint amit a világban látunk. Aki a sor elején megy, az legyen olyan, mint aki a sor legvégén áll. Egyetlen dolgot ne felejtsünk el. Mindez Krisztus gyülekezetére, az ő tanítványaira vonatkozik. Nem a gyárra, ahol van mérnök, és van elnök. Nem az iskolára, ahol van tanár, van osztályfőnök és van igazgató. A gyülekezetben ne így legyen. Jézus nem beszélt soha a császár ellen, hogy neki nem szabad hatalmat adni. Sőt, amikor Pilátus előtt van a kihallgatáson, akkor azt mondta a helytartónak: „Semmi hatalmad nem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked” (János evangéliuma 19.11). Jézus szavait nem szabad a világi közegre érvényesíteni, mert itt nem erről van szó. A belső körnek, a tanítványoknak szóló figyelmeztetés ez. Aki első akar lenni, az legyen utolsóvá.

Miért fontos ez? Azért, mert az alázat erősíti, sőt az alázat hozza létre a gyülekezetet. Aki nem tűri el, hogy a gyülekezet olyan tagja, aki Krisztusban testvére figyelmeztesse a tévedésére, a hibájára, az nem fogja elfogadni Isten figyelmeztetését sem. Aki nem tűri el, hogy mások elé kerüljenek, az nem fogja eltűnni azt sem, hogy Krisztus elé kerüljön. Keménynek tűnő szavak, de attól még igaz. A gyülekezet akkor él, hogyha mindenki figyel a többiekre, és nem arra vár, hogy őrá figyeljenek.

Jó pár évvel ezelőtt hallottam egy történetet arról, hogy mi a különbség a pokol és a menny között. A válasz az volt, hogy csupán egy apróság. Hiszen amikor belépünk a pokolba, akkor azt látjuk, hogy az emberek roskadásig megterített asztaloknál ülnek, mindenkinek a kezén egy hosszú villa és kés van, ami pontosan annyira hosszú, hogy a saját szájához ne érjen el vele. Amikor belépünk a mennyországba, akkor ugyanezt látjuk. Az emberek roskadásig megterített asztaloknál ülnek, mindenkinek a kezén hosszú villa és kés van. Csakhogy amíg a pokolban mindenki saját magát akarja etetni, és ez nem sikerül, addig a mennyben mindenki a vele szemben ülőt eteti, így mindenki jól fog lakni. A másikért végzett szolgálat, amikor a másik lelkét erősítem, táplálom, vigasztalom, az a szolgálat, amit Jézus is végzett a földön.

Ki a nagyobb? Kérdezi Jézus? Hát az, aki az asztalnál ül. Ő pedig mégis olyan közöttünk, mint aki szolgál. Kedves Testvéreim! Ha Jézus az uralom miatt jött volna a földre, akkor eltörölte volna a császár hatalmát, megsemmisítette volna a légiókat, tönkretett volna minden katonai bázist. Neki azonban nem ez volt a célja. Hanem az, hogy szolgáljon, és életét adja sokakért. Jézus nem másra várt, hogy majd megteszik helyette, nem adta ki a parancsot, hogy mindenki menjen előre, aztán Ő majd megjelenik akkor, amikor a győzelmet már elérte a serege. Jézus maga ment előre. Maga tört utat a halálon keresztül az örök életre. Maga halt meg helyettünk, hogy ne nekünk kelljen a bűneink büntetését elnyernünk. Nem minket küldött előre, hanem Ő vállalta a gyalázatot, a nyomorúságot, a fájdalmakat és a szenvedést. Ő olyan volt, mint aki szolgál.

Ha igazán szeretnénk követni Mesterünket, Kedves Testvéreim, akkor mi is tegyünk ugyanígy. Ne várjunk másra, ne utasítsunk, ne akarjunk első pozíciót betölteni, hanem menjünk, végezzük, tegyük alázattal azt, amit a mi Urunk, Jézus Krisztus bízott ránk. Akkor pedig megkapjuk a jutalmat is, azt, hogy a mi Megváltónkkal együtt lehetünk majd a mennyek országában. Ebben a hitben vigyünk magunkkal az ígéretet: „én örökségül adom nektek az országot, ahogyan az én Atyám is nekem adta azt; hogy egyetek és igyatok az én asztalomnál az én országomban”.

Ámen!